

overbevist om, at hverken da man skrev Versailles-Freden, eller da man sad om Bordet i Washington, var man paa det rene med, i hvilken Grad Arbejdsmængden og Købeøvn Verden over vilde svigte i Forhold til det Antal Hænder, der var rede til at deltage i Produktionen. Jeg føler mig vis paa, at man ikke havde Klarhed over dette; det maatte da i saa Fald ogsaa skyldes et Seerblik, som man ingen Sinde, mig bekendt, tidligere har truffet i Historien. Og under alle Omstændigheder, enten man nu har været paa det rene med Dybden af den Depression, vi vilde komme ind i, eller ej, maa det dog være forbeholdt hver enkelt lovgivende Forsamling til enhver Tid at skønne om Berettigelsen af de Henstillinger, som fra Washington-Mødet er tilgaaet de forskellige Staters Regeringer, og denne Ret til det frie Skøn maa ogsaa den danske Regering og den danske Rigsdag besidde.

Naar det ærede Medlem sluttelig udtalte, at i hvert Tilfælde den 48 Timers Arbejdsuge har vi i Henhold til Versailles-Freden forpligtet os til, maa jeg sige, at det, vi dér har forpligtet os til, er en Anerkendelse af Princippet; Ønskeligheden af, naar de erhvervsmæssige og økonomiske Vilkaar gør det muligt, da at gaa til at gennemføre den 48 Timers Arbejdsuge. Men ud over dette, med Hensyn til Enkeltheder, end sige med Hensyn til Tidspunktet, naar denne Gennemførelse skal finde Sted, er vi paa ingen mulig Maade forpligtet. Det antager jeg ogsaa, det ærede Medlem vil indrømme.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Den højtærede Minister erkendte nu, at i Princippet var vi bundet ved Versailles-Overenskomsten. Det er, hvad jeg har sagt. Versailles-Overenskomstens Afsnit om dette Spørgsmaal knytter sig til Aftalerne om Folkenes Forbund, og ved Danmarks Indtræden i Folkenes Forbund og ved dets Deltagelse i de dertil knyttede internationale Arbejdskonferencer har vi godkendt det paagældende Afsnit af Versailles-Overenskomsten. I dette Afsnit fastslaaes den 48 Timers Arbejdsuge som det Princip, man i de forskellige Lande maa stræbe henimod. Deraf følger selvfølgelig ikke, at der er fastsat, hvilken Dato det skal gennemføres i de enkelte Lande, og heller ikke, hvilke Lempelser der skal gennemføres. Men det Lovforslag, der her foreligger, er et Lovforslag, der indeholder de Lempelser, som Danmarks Repræsentanter under

Forhandlingerne i Amerika fandt fornødne og fandt tilfredsstillende; ikke blot Arbejdernes Repræsentanter, men ogsaa Arbejdsgivernes Repræsentanter og den danske Regerings Repræsentanter paa det paagældende Tidspunkt. Jeg ser derfor ikke rettere end, at ved vor Deltagelse i hele dette Arbejde er Danmark moralsk forpligtet, bundet til at fremme en Lovgivning af denne Karakter, og den meget ligegyldige Maade, hvorpaa Sagen er blevet behandlet af Flertallet i denne Sal, forekommer mig ikke at tale til Ære for vor Virksomhed paa dette Omraade.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Den højtærede Minister syntes at ville slaa fast, at det var de gunstige Forhold i 1919, der bevirkede Overenskomsten om den 8 Timers Arbejdsdag, og det skulde være et Svar paa mine Udtalelser om den skridtvise Tilbagegang i Arbejdstidens Længde. Jeg vil da gøre den højtærede Minister opmærksom paa, hvad han vel sagtens ikke er helt vidende om, at der indenfor Arbejderne har fundet en ca. 30-aarig Udvikling Sted paa dette Omraade; Skridt for Skridt er Arbejdstiden blevet forkortet med halve Timer eller mere, naar der er blevet ført Lønoverenskomstforhandlinger, og det er denne Udvikling, der saa er naaet til det Maal, som den naaede i 1919, hvor naturligvis de gunstige Forhold spillede en vis Rolle. Saa bliver Spørgsmaalet, som jeg rettede til den højtærede Minister: Hvilke Ulykker og hvilke Ulemper er der sket? Og da det maa erkendes, at den højtærede Ministers Svar gik i Retning af at anerkende, at der ingen Ulykker er sket derved, kan jeg absolut heller ikke tænke mig, at der skulde ske nogen Ulykke ved at lovfæste denne Ordning paa nærværende Tidspunkt, hvor der er Arbejdere nok til at udføre den Produktion, som skal til indenfor vort Samfund. Man vilde derved løfte det Spørgsmaal ud af Kampsfæren; medens 8 Timers Arbejdsdagen nu er en Kastebold mellem de stridende Parter, hvad Samfundet i meget ringe Grad er tjent med.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen udtalte nu igen, at hvis der ingen Ulykke er sket i den Periode, hvor Udviklingen er gaaet i Retning af en Indskrænkning af den daglige Arbejdstid ned mod 8 Ti-